

nævnte Forslag. Den Anthydning, som nys fremkom fra det ærede 1ste Medlem for 7de Areds (Steel), at det kunde være en praktisk Maade at tage Sagen paa at lade Forslaget falde nu ved denne 2den Behandling, og at Ministeren saa selv opstillede det til 3die Behandling, finder jeg dog med den høitærede Minister høist paafaldende. Det Naturlige vilde derimod være, om de ærede Forslagsstillere toge deres Forslag tilbage nu paa Grund af det Giendommelige i Situationen, og den høitærede Minister saa fremkom med det til 3die Behandling. Det er nemlig min fulde Overbevisning, at, hvis Forslaget falder ved denne Behandling, saa falder det kun, fordi det ikke bæres af Krigsministeren. Det er altid forekommet mig, at det vilde være høist uheldigt, hvis Thinget selv tog noget Initiativ i denne Sag. Hvis det foreliggende Spørgsmaal ikke havde sin Historie, var det en anden Sag; men det har en Historie, der i sine Følger var saa alvorlig, at det vil være meget betænkeligt for Thinget nu selv at bringe et saadant Forslag frem. Saaledes som Sagen altsaa for Diebliffet stiller sig, vil jeg stemme mod Forslaget under Nr. 12. Optages det derimod, som sagt, af den høitærede Minister til 3die Behandling, da skal jeg med den største Tilfredsstillelse slutte mig dertil, fordi jeg erkjender, at den hele Foranstaltning, hvorom der er Tale, er usselig, ja, jeg kan gjerne sige høist nødvendig.

M. P. Bruun: Jeg maa bede det ærede Thing om at undskylde, hvis jeg skulde gjøre mig skyldig i Gjentagelser, men det skal da i alt Fald blive med nogle faa Ord. — Det foreliggende Spørgsmaal er saa magtpaaliggende for mig, at jeg ikke kan lade være at udtale mig lidt derom, idet jeg da navnlig for mit Bedkommende bestemt maa modstige den — som jeg vil kalde det — nye Theori, af Landstinget paa dette Stadium af nærværende Sags Behandling helst skulde undlade at fremkomme med et Forslag, som det anser for rigtigt, ja næsten nødvendigt, alene af den Grund, at det ikke er blevet stillet af Ministeren selv, og det uagtet Ministeren har er-

klæret, at han understøtter og tiltræder det. Jeg tror, at man vil kunne gaa langt tilbage i vor Landstingshistorie, uden at træffe paa en saadan Indsigelse som den, der idag er bleven reist imod det her omhandlede Forslag; ja, jeg tror, at en saadan Indsigelse aldrig tidligere er fremkommen paa den Maade og i den Udstrækning. Det synes næsten, som om ærede Medlemmer glemme — jeg beder om Forladelse, at jeg siger det —, at det er første Gang, at denne Sag foreligger for os. Hvad Landstinget finder rigtigt, nyttigt og næsten nødvendigt, det mener jeg, at Landstinget bør foreslaa ligesaavel ved Behandlingen af Forslaget til Finantsloven som ved ethvert andet Lovforslags Behandling. Skulde Finantslovsforslaget saa komme tilbage til os, uden at Folkethinget havde villet gaa ind paa det af os foreslaaede, ja, saa stiller Sagen sig anderledes. Saa er det først, at vi ville have at overveje, hvorvidt der er Grund for os til at føre Sagen videre eller ikke, hvilket jeg for mit Bedkommende iøvrigt ikke tror, at der vilde være i det foreliggende Tilfælde. At lade være at vedtage, hvad vi anse for rigtigt og næsten nødvendigt, alene af den Grund, at Ministeren har erklæret ikke selv at ville stille Forslaget derom, uagtet han har understøttet det, kan jeg derimod ikke finde rigtigt.

Madvig: Ja, jeg kunde næsten frasalde Ordet, efter hvad der nu er blevet sagt af den sidste ærede Taler. Det forekommer mig, at det dog vilde være høist besynderligt, om Landstinget i et Spørgsmaal, som det selv erkjender for at have Bigtighed for Landets Interesse, vilde lade et Etikettehensyn (Stemmer: Nei!), jo, et fuldstændigt Etikettehensyn blive det Afgjørende. Forslaget er nemlig i Realiteten aldeles det samme, hvad enten det er stillet af enkelte Medlemmer og tiltraadt af Ministeren, eller det er stillet af Ministeren selv. At det, efter først at være stillet af 8 Medlemmer, derefter pro forma skulde tages tilbage for saa paany at stilles af Ministeren, vilde virkelig være et blot Omsvøb. — Jeg skal blot endnu med Hensyn til en